

1. Byly časy, kdy i vrána tak nádherně zpívala,
že vedle ní i ten slavík kníkal jako sele,
každé ráno před rozbřeskem hodila se do gala,
nadechla se, odkašlala a spustila směle, vřele:

R1: Krá, krá, krásná je svoboda,
sladká jak jahoda na lesní skalce,
krá, krá, krásně je na světě,
když vítr nese tě tam a zas tam.

R2: Krá, krá, krásná je svoboda,
hebká jak košile zručného tkalce,
krá, krá, krásně je na světě,
když na své "Můžu?" si odpovím sám.

2. Zatím dole v mraveništi všichni tvrdě makají,
pro matičku, pro královnu pot se z nich jen leje,
jen co vránu uslyšeli, šeptají si potají:
nám tu hoří plán a tahle mrcha se nám směje, že prý:

R1:

R2:

3. Královna se rozčílila: teda tohle ničí morálku,
ještě aby mravencům to začlo vrtat šiškou,
to nám ještě scházelo, když chystáme se na válku,
a vydala se pohovořit s loajální liškou.

4. Nyní je vám asi jasný, jak to s vránou dopadlo,
ten, kdo umí lítat, ještě nemusí být tabu,
královně šlo o krk, no a tý lišce zase o žrádlo,
a od té doby vrány nejsou svými pány,
jenom občas v prudkém hněvu zazpívaj' si pro úlevu,
bez nároku na honorář: krá krá ...